

[Poul Sørensen.]

punkt, det ærede medlem har indtaget her, og det, som det radikale parti stod på i 1955. Jeg erkender, at da det konservative folkeparti skulle tage stilling til det omtalte forslag fra det radikale venstre, da skiftede vi standpunkt, og jeg mener at have stået vagt om mit synspunkt under arbejdet i det udvalg, som den nuværende højtærede undervisningsminister var formand for. Der sagde vi virkelig til og var klar til at arbejde med. Det samme var tilfældet i kommissionen, hvor vi de sidste måneder havde den store glæde at se det ærede medlem hr. Baunsgaard som medlem.

Da jeg forstår, at det ærede medlem ikke har læst fremsættelsestalen, vil det måske være nyttigt lige at bringe et citat for at klargøre også en anden side af sagen. Den højtærede økonomiminister udtalte ved den lejlighed:

„Det er naturligt, at det er statsministeren, der må udøve skønnet over, hvornår tiden for indgriben er inde, og som må bære ansvaret både for indgriben og for unkladen af indgriben.“

Mon ikke også dette citat tydeliggør nogle af de synspunkter og standpunkter, som er nedlagt i vore ændringsforslag? Jeg har følt det nødvendigt at retlede det ærede medlem, som på en frisk og ungdommelig måde — og det er jo altid rart — har fremført sine synspunkter her; det har været nødvendigt for mig at angive disse kilder. Meget mere materiale foreligger om det radikale venstres standpunkt på den tid; men det skal jeg afholde mig fra at komme ind på foreløbig. Jeg vil med spænding afvente forklaringen på, hvorledes den højtærede økonomiministers standpunkt fra 1955 om det samfund, der ikke må være uforberedt, kan forenes med det standpunkt, det ærede medlem har indtaget i slutningen af sin mindretalsudtalelse i betænkningen.

Thisted Knudsen: Jeg er ikke helt klar over, hvor det ærede medlem hr. Baunsgaard har sine oplysninger fra; men jeg tror, man har lov til at sige, at de i hvert fald ikke kan stå sig for historiens domstol. De fraveg så meget fra det, der virkelig forhen er passeret i denne sag.

Det ærede medlem nævnte min stilling til spørgsmålet om pressen, derunder problemet om spørgsmålets henvisning til fornyet behandling i kommissionen. Principielt gik vi jo ikke fra dette forslag. Vi sagde: der må arbejdes hurtigt. Det spørgsmål, man kunne rejse i denne forbindelse, var, om kommissionen var i stand til i løbet af de 6 uger, der var til rådighed, at behandle forslaget. Vi vidste, at der i kommissionen sad to parter, hovedorganisationerne, som tilsyneladende efter det, der var sket tidligere, ikke var interesseret i at komme frem til nogen løsning. Efter min opfattelse havde der, hvis der havde været vilje til stede hos det ærede medlem hr. Baunsgaard til at komme igennem, været tid nok til at gennemdrøfte dette forslag og vel også til at blive enig om en fornuftig løsning. Der var altså ikke tale om nogen afvisning fra vor side. Men det, der er blevet tilbage, er efter min opfattelse en erkendelse af, at denne sag ikke er løst på en forsvarlig eller sagligt tilfredsstillende måde.

Dernæst kom det ærede medlem ind på, hvad der var sket forud, og stillede mig det spørgsmål, hvornår mit parti og det radikale venstre var mødtes, således at der havde været mulighed for at blive enig om en løsning. Det er sket adskillige gange. Det skete under ministeriet Knud Kristensen, da det radikale venstre fremsatte sit voldgiftsforslag. Det ærede medlem af dette høje ting hr. Axel Kristensen var da vor ordfører. Afviste venstre dengang det radikale venstres voldgiftsforslag? Nej! Vi erkendte tidens udvikling. Vi erkendte, at man måtte gå nye veje for at sikre samfundet i en sådan situation — for at benytte det udtryk, som det ærede medlem hr. Poul Sørensen anvendte. Samfundet måtte ikke være uforberedt, når man stod over for noget så alvorligt, som en arbejdskamp i et moderne samfund er.

Da det radikale venstre fremsatte sit lovforslag i 1955-56, var det da ikke forud for store afgørende arbejdsforhandlinger? Holdt det radikale venstre sig da tilbage af saglige grunde og med den motivering, man flittigt benytter i dag: vi må ikke snakke voldgift, for vi må ikke genere de to parter, der sidder og forhandler? Det